

Havent perdut gairebé tota esperança, ella havia decidit de tornar a casa, quan de sobte els seus ulls es posaren en aquell home d'aspecte estrany. Tremolant dintre els seus parracs mullats, sembla que per la pluja caiguda ahir durant tota la nit, amb els cabells desordenats, barba d'una setmana i amb una cara massa pàl·lida, com un cadàver, deambulava pel mig de la plaça del poble amb un pas dificultós i amb un cert trontoll; a vegades alçava els ulls cap el cel, potser cercant inútilment un sol invisible, o per guaitar els núvols força negres, amb contorns mossegats, roba de dol esquinçada. Deu ser algun boig, va pensar la noia, malgrat tot hi parlaré, al cap i a la fi no hi perdo res. I pensant que l'altre podia saber que ella i la seva família eren confinats, se li atansà, tota poruga, sobretot per les mirades de la poca gent que es trobava en aquell lloc, fins i tot pels ulls morts de Mete el Cec que, com feia normalment, estava clavat al costat del tronc del gran roure situat al mig de la plaça, com si agafés forces sentint la remor canviant de la fullareda espessa que el vent crespava.

--Em podeu ajudar? --li digué al desconegut, dibuixant el somriure més dolç. Després sense esperar que l'altre li respongués, afegí--: Podeu venir amb mi com a testimoni...

--Testimoni? --respongué l'altre estordit, traspassat per una llarga tremolor, mentre les arrugues li solcaven el front i les parpelles s'arrufaven, com esforçant-se per esbrinar el significat d'aquella paraula.

--No vull dir testimoni per a cap judici --intervingué la noia apressadament, afegint al somriure una lleu ombra d'ironia--, sinó testimoni d'una celebració, d'una boda.

--Bé --digué l'altre--, vindré.

--Aleshores, oi que ens esperarà una estona? Just el temps d'avisar als de casa i tornar... casa meva és allà...

I assenyalà amb el dit cap a l'únic bloc de pisos del poble, que s'aixecava una mica més enllà, darrere un conjunt de cases que delimitaven la plaça.

--D'acord, aquí us espero ◆ digué l'home.

--Es casa ma germana --digué ella sense cap motiu.

--L'enhorabona --respongué ell, somrient també.

Mira sortí volant, amb passes lleugeres i l'esperit també alleugerit. Per fi, després d'haver voltat més de dues hores pel poble, igual que la seva amiga

Rita, per tal de cercar el segon testimoni que calia per a la celebració, precisament quan ja li semblava del tot impossible, l'havia trobat. Al poble hi havia unes altres quatre famílies confinades però, com que una d'elles era la família del nuvi, cap dels seus membres no podia ser testimoni, mentre que la resta dels confinats, llevat de Rita, pel que semblava, tenien por de barrejar-se amb aquest esdeveniment, ja que feia dies que, utilitzant tota mena d'excuses, feien mans i mànigues per escapolar-se'n. Ella, Mira, havia sortit aquell matí amb l'esperança de trobar alguna noia del poble, alguna de les noies que s'havien mostrat més obertes i que semblaven no tenir por d'anar amb ella i parlar-hi, perquè també n'hi havia, de noies d'aquesta mena, en aquell poble petit i aïllat. El seu pare li havia dit que cercava endebades; Mira, però, havia insistit i havia sortit. La major part de les noies que buscava havien anat a treballar, però fins i tot les comptades amb qui s'havia pogut trobar feien l'orni, tot dient que estaven ocupades amb una altra feina o expressant amb claredat que evidentment no podien venir, i que ella ho havia d'entendre i no havia de demanar una cosa com aquella.

Així doncs, la boda quedaria per la setmana vinent, però podia ser que llavors tampoc no trobessin el segon testimoni per a la celebració, i altre cop posposada, ajornada, setmana rere setmana, fins i tot havia arribat a pensar que la boda no se celebraria mai. I el més bo era que els funcionaris dels òrgans del poder es vanaven de no ficar-s'hi, de tractar-los com a la resta de la gent, però era justament la por, nodrida pel poder de mil maneres, allò que produïa al voltant dels confinats aquella buidor insalvable que tot ho impedia. Però, ves per on, Mira havia trobat aquell ésser grotesc, aquell espantaocells viu, mig home-mig espantall, que qui sap com va aparèixer, com si hagués sortit d'un conte, o potser del món de les fades, tot just per ajudar-los. Mentrestant, acostant-se a la casa, la noia es va sentir envaïda per la preocupació de com s'ho agafaria el pare quan ho expliqués, perquè el pare era un home difícil i la podia renyar per haver trobat un home d'aquesta mena, considerant-ho com una criaturada inacceptable.